

L'última gota

“Fins a l'última gota és excessiu, és un abús. I a més, per a què hauria de voler la pàtria tantíssima sang? En fi, ja ho veuen, aquest era el jurament constitucional dels “no nacionalistes”: sobirania, independència, unitat i integritat territorial (qualsevol que ha estudiat una mica el tema, sap que aquestes són les paraules clau de tot nacionalisme, en especial dels més rigorosos i abrandats), i tot això fins a l'última gota.”

S upose que la major part dels lectors masculins d'aquest paper han tingut l'honor de servir la pàtria sota les armes, o amb les armes. Les lectores segurament no, pura discriminació, i un servidor tampoc. Com que la conversa sobre el gloriós temps de mili és dissortadament freqüent, jo tinc costum d'explicar que si no vaig ingressar en l'exèrcit espanyol va ser pel tema del jurament. Que jo sí que tenia esperit militar i vocació per l'ús del kalàixnikov, perdó del Cetme, però que quan m'hi cridaren vaig preguntar quina bandera havia de jurar, i com que no tenia quatre barres roges i cinc grogues, sinó algunes menys de cada color, vaig dir que no era aquella precisament l'ensenyà sota la qual jo vessaria la sang, etcètera, i que els militars van dir que en tal cas ja me'n podia anar a casa. La veritat, ja ho poden comprendre, no és aquesta, sinó que em sobrava mitja diòptria en un ull per poder afinar útilment la punteria. Per mitja diòptria menys que jo, un amic, després polític ben conegut, hagué de passar dos anys a Ceuta, servint la pàtria al “Tambor de Regulares”. El meu amic volia comprar la mitja diòptria que li faltava, però no va ser possible: s'ho miraven molt, això de la vista. De manera que jo no vaig jurar la bandera d'una sola franja groga, però ell sí, i també Eliseu Climent, Lluís Aracil, Raimon Pelegero i Francesc Pi de la Serra. Van jurar, “*besando con unción la bandera*”, obeir i respectar els seus *jefes*, no abandonar-los mai, i vessar, si era precis, en defensa de l'honor i independència de la Pàtria, fins a l'última gota de sang. Després, gràcies a Déu, han resultat tan visiblement perjurs com era, efectivament, precis.

Vostès deuen pensar que jurar aquest compromís sanguini era cosa del temps del general Franco i del seu règim patrioter, però no: en el jurament que ha estat en vigor tots els anys de la democràcia parlamentària, inclosos els catorze de poder dit socialista, i fins als soldats de l'última lleva, la bandera igualment calia besar-la *con unción*, i les úniques novetats del text dels futurs perjurs eren que en el deure d'obediència entrava el Rei (en l'anterior no entrava Franco), i en el deure de defensa entraven l'ordenament constitucional... i la sobirania, la unitat i la integritat territorial de la pàtria. De manera que en temps de Franco (no jurat) el jurament no incloïa la

“*unidad e integridad territorial*”, i en temps del rei (jurat) i dels demòcrates i socialistes, sí: fins a l'última gota. Jo em pregunte què devien sentir, besant *con unción* la bandera, tants joves, mossos, reclutes, moltíssims bascos, molts catalans, alguns gallecs i fins i tot algun valencià, o mallorquí o canari, per als quals la unitat i integritat territorial d'Espanya no era justament la causa per la qual haurien donat poques o moltes gotes de sang. Imposar una professió així, de patriotisme abrandat i amb tanta sang, no és precisament una mostra de neutralitat nacional, de constitucionalisme cívic i tot això, que ens volen fer creure que és ara el fonament d'Espanya (no com els altres, bascos, catalans, etcètera, que som tan ètnics i nacionalistes). No imagine un *ertzaina* o un “mosso d'esquadra” jurant reglamentàriament que es deixarà obrir les venes per la sobirania, la independència i la integritat territorial d'Euskal Herria o del principat de Catalunya. I no diguen que no són forces armades, perquè alguna arma sí que porten, encara que només siga porra i pistola. O és que només poden vessar sang els qui tenen artilleria pesada?

L'altre problema és el de l'última gota. Jo comprenc que els nacionalistes bascos, catalans, etc., que som tan exaltats i poc racionals, estiguem disposats a vessar alguna sang per la nostra pàtria respectiva, altrament quina classe de patriotes seríem. Però sempre moderadament, això sí: posem mig litre com a màxim. I si pot ser a manera de transfusió, per a casos de necessitat quirúrgica o equivalents. Ara, fins a l'última gota, no. Escorreguts com una taronja, fins a la darrera artèria renal o vena pulmonar, no senyor. Fins a l'última gota és excessiu, és un abús. I a més, per a què hauria de voler la pàtria tantíssima sang? En fi, ja ho veuen, aquest era el jurament constitucional dels “no nacionalistes”: *sobirania, independència, unitat i integritat territorial* (qualsevol que ha estudiat una mica el tema, sap que aquestes són les paraules clau de tot *nacionalisme*, en especial dels més rigorosos i abrandats), i tot això fins a l'última gota. També és curiós que precisament ara, quan no mana l'esquerra sinó antics franquistes i fills dels franquistes, els soldats d'Espanya ja no hagen de jurar ni la independència, ni la unitat, ni la integritat territorial, ni l'última gota. Sempre és un descans.